

Kitüntetések május 1. alkalmából

A Szegedi Fodrász Vállalat dolgozói közül — a felvonulás előtt rendezett vállalati ünnepségen — Kiváló Munkáért kitüntetést vett át Nyersbakó Lajosné női fodrász.

A Szegedi Közlekedési Vállalat dolgozói a május elseji felvonulás előtt a Szabadság filmszínházban vállalati ünnepséget tartottak, ahol a közlekedési miniszter Dicső Öklevélével ismerték el az SZKV dolgozóinak múlt évi színvo-

nalas munkáját. Járműveik 99,5 százaléka közlekedett menetrend szerint. Csökkent a túlóra-felhasználás, és 2,2 millió forint értékű devizát takarított meg a trolikhoz gyártott felsővezeték-alkatrészekkel. Az ünnepségen — ahol a Dicső Öklevél Katona András, a Közlekedési Minisztérium főosztályvezetője adta át a kollektívának — a Szakszervezeti Munkáért kitüntetés bronz fokozatát kapta Igaz György és Zse-

bők László. A szakma ifjú mestere lett Tuszingér Erika, Paragi László és Agoston Ferenc.

Kiváló Munkáért kereskedelmi miniszteri kitüntetést vettek át tegnapelőtt, szombaton a Szegedi Élelmiszer Kiskereskedelmi Vállalat következő dolgozói: Czank Istvánné számlael- lenőr, Turi Imréné ABC- vezető, Lázár Ferencné boltvezető, valamint Ascher Alice jogi és ellenőrzési osztályvezető.

Új gazda, új bérlő

A szőregi téglagyárról

Októberben írtuk, eladó a szőregi téglagyár. Pár évvel ezelőtt fölújították 8 millióért, és 3-3 és fél millióért árulták. Nem sokkal cikkünk után az a hír jött, hogy el is kelt, két ember vette meg. Mostanában azt hallottuk, a szőregi tsz az új gazda, és az egyik felét mindjárt bérebe is adta. Újra kezdett érdekelni bennünket a dolog.

föltalálta, hogyan lehetne kohósalakból fődémbeleket és falazóelemeket készíteni igen egyszerűen, de kevesen érdeklődtek a találmány iránt. A kohósalak olesó — viszonylag! — vasúton szállítható, az iparvágány egyenesen Szőregre hozhatja. Hamar megegyeztek. Az elem rakott ismeretökből az derül ki, mindkét termékben hiányzik a forgalomban levő gázbeton hátrányos tulajdonsága, ugyanakkor lényegesen olcsóbb.

és még ebben az évben 25 ezer négyzetméter burkolólapot gyárthatnak. Jövőre már 100 ezer négyzetméter lenne, 1992-ben azonban már 250 ezer is lehetne. A beruházás tervezett összege 20 millió forint, a kohósalakból készülő elemeké 5 millió, de mindkettő megterülhet már jövőre. Erősen bíznak benne, értékesítési gondjaik nem lesznek, a jó építőanyag változatlanul kapós. A burkolólapok iránt külföld is érdeklődik.

A tsz elnöke azt mondja, 5 és fél milliót adtak érte. Eszük ágában sincsen újra indítani. Ott az iparvágány, már föl is újították, műtrágyaközpont lesz belőle. 400 vagon műtrágyára számítanak, körülbelül évi félmillió forintot megtakarítanak, ha nem kell a vasútról kocsikkal fuvarozniuk. A szikkasztószeleket tárolásra használják majd, és ha egyszer pénzük is lesz rá, kaesát vagy libát is tartanak majd a bányató körűl. Szándék ez csak, említeni se akarta. Ha az elkövetkező időkben minden a legsimábban menne, akkor is eltélne három vagy négy esztendő, mire lehetne belőle valami. Nem az ötleten, a pénzen múlik. A kémencét kéményestűl, az irodaépület felét, és egy hektár területet azonban bérebe adtak az egyik kishévesvezetnek.

Várakozásra intettek a kishévesvezet vezetői: éppen most dolgozzák ki, mit akarnak gyártani Szőregen. Természetesen megvárják, amíg pontos dolgokat mondhatnak. A Tisza IPK Szolgálatató Kishévesvezet elnökhelyettese vállalta, hogy beavat tervekbe. Abból indultak ki, hogy nagy a keltje az építőanyagoknak, tehát azt kéne gyártaniuk. De nem téglát, sőt nem is olyasmit, amihez agyag kell, hanem egészen mást.

Annak a híre is eljutott hozzájuk, hogy Jugoszláviában Erős István új eljárással burkolólapokat gyárt. Ráadásul olyan anyagokból, amelyek eddig csak szennyesték környezetünket, vagy hulladéknak számítva elhelyezési gondokat okoztak. Ami ledarálható és keverhető, az szinte mind alkalmas rá, hogy alapanyagként szóba jöhessen. Műanyag zsákok, fóliák, hordók, kohósalak, pernye, perlitgyártási hulladék, fűrészpor, mezőgazdasági hulladékok, melléktermékek, és elsorolni is nehéz, mi minden még. A találmány lényege, hogy az összedarált és megfellelően kevert alapanyagokat valamilyen adalékanyaggal vegyítenek, formába öntik, a téglagyári kemence megfelelő kamrájában hőkezeltik. Az alapanyagtól és a formától függően álmennyezetek, belső, külső falburkoló lapok, félmeleg padlólapok, hőszigetelő csövek, de akár kegytárgyak is készíthetők. A felület és a méret annyi változtatban készülhet, amennyire igény lesz majd. Igen lényeges szempont, hogy ezek is jóval olcsóbban kerülhetnek forgalomba, mint hagyományos társaik.

Nyilván azt várnák olvasóink, mondjunk véleményt is mindarról, aminek a szőregi téglagyár lesz majd a kibocsátója. Nagyon az elején tartanak még, kész terméket csak fényképen láthatam. Változatos színekben, változatos fölülettel és változatos méreteken kínálják magukat a fényképen látható lapok. Az elmondás szerint masszívak, nem vetemednek és nem deformálódnak, ráadásul igen hosszú életűek lesznek.

Kedvező adottság, hogy közel van már a földgáz a téglagyárhoz, csak meg kell toldaniuk a vezetékét. Könnyen szabályozható, egyenletes fűtést jelent a földgáz, és ez nyilván a portéka minőségét is javítja. Lényeges szempontja a kishévesvezetnek, hogy minden vállalkozása sikerüljön, mert tavaly — ezt se hallgathatjuk el — ráfizetéssel zárták az évet. Sokáig tevékenységbe kezdtek, bizakodnak, siker koronázza igyekezetüket ebben az esztendőben. Tégla- gyári bérlési díjuk évi félmillió forint, és a szerződés egyelőre tíz évre szól. Munkaerőgondokra nem számítanak, a közelben lakók kötődése nyilván előnyös lesz számukra is.

Hallották róla, hogy Dunaújvárosban Bakos László

Azt tervezik, ősszel már megkezdhetik a termelést,

Horváth Dezső

A Royal irodalmi kávéházban

Három a karmester

A karmester a legkülönösebb foglalkozások egyike. Pálcajának egyetlen intésére óriási hangtömbök szakadnak fel vagy nemulnak el, mozdulatai nyomán kel életre a néma partitúra — de saját maga egyetlen hangot sem tesz hozzá az előadáshoz. A produkció korlátlan ura, a pódium közepén magasodik szőfőnyei együttese fölé — de a reflektor fénye hátulról éri. A publikum csak a frakkot és a pálcát látja — még a rekvizitumok is a mágus asszociációját keltik — és tényleg csodálatos dolgokat kap a hangversenyen.

Oberfrank Géza, Szeged város főzeneigazgatója, Molnár László, a szegedi

szimfonikusok első karmestere és Cser Miklós, a Szegedi Nemzeti Színház első karmestere most kávéházi asztalhoz ül közhézagával. Sokszor órákig hallgattuk már őket anélkül, hogy megszólalt volna, most a beszélgetésben nem a zené, hanem a zenélő emberé a főszerep: hogyan élnek a különös mesterségüket? Maga az opera, működésük fő területe is különleges műfaj. A zeneszínház összetettségéből rengeteg konfliktus származik. Kié az opera? Az énekesé?, a karmesteré?, a rendezőé? (a zeneszerzőé) — a műfaj története során mindig eltérő volt a válasz. Mi erről háromjuk véleménye? Várhatóan

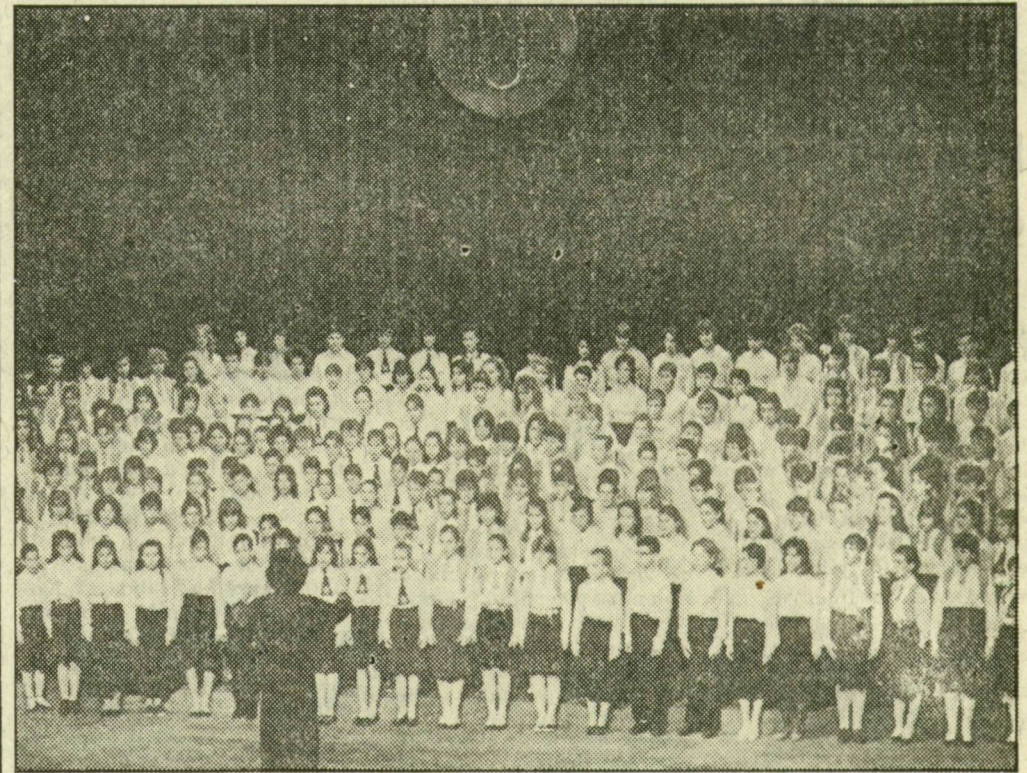
más a fordítóként és rendezőként is működő főzeneigazgató, mint a darabok második szereposztását vezénylő, a későbbi előadásokat átvevő karmesterek. Mennyire lehet egyáltalán harmonikus az együttműködés az azonos darabot vezénylők között, hogyan élik át az alkalmazkodást a főnökeivel csak egy évtizednyivel fiatalabb két másik karmester?

Ma este 6-kor persze muzsikálás is lesz: a karmesterek meghívott énekes kollégáikat kísérik zongorán. Vendégeik: Szonda Éva, Vajda Juli és Gurbán János. A házigazda:

Gyüdi Sándor

„És akinek szép lelkében az ének...”

A szegedi kórusok ünnepe

„A legnagyobb élményem az volt, hogy a múlt század végén és a század első évtizedében mennyivel jelentősebb társadalmi visszhangja, közéletet megmozgató szerepe, Szeged életét pezsdítő jelentősége volt a kórusmozgalomnak”. — mondta egy interjúban Erdős János karnagy, visszaemlékezve a történelmi dokumentumokban való búvárkodására, aminek eredménye a most megjelent könyv, a 125 éves szegedi kórusmozgalom története. Nos, bizonyára igaza van — ha abból a szemszögből tekintünk, hogy Bartók, Kodály, Bárdos országában talán keveseké a dal, a közös éneklés öröme. Az is igaz lehet: mozgalomról beszélünk, most is, pedig időnként úgy tűnhet, mozgalom kevésbé — inkább „csak” kitűnő, jó és kevésbé jó kórusok léteznek manapság.

Nagy László felvétele

Remélhetően senki nem fogja föl ünneprontásként a föntieket. Mivel a tények leteghadhatatlanok, a szegedi kórusok ünnepe az is az előbbieket mellé kívánkozik, hogy ebben a városban építéssel igen sok kórus működik, köztük méltán országos és nemzetközi rangúak. Lehet, hogy némelyik dalos csapatnak lelkesedéssel, személyes áldozatvállalással kell kompenzálni hiányzó működési feltételeket, de művészetük ezt — egyelőre — nem sýnyli meg. És hogy mecenatúra is létezik itt, meg a város polgárainak érdeklődése, élményre nyitottsága, az is bebizonyosodott az ünnepen. Titok persze nincs. Sokan így foglalják össze a szegedi kórus- kultúra magas minőségének eredőit: a hagyományok ereje, a kiemelkedő karnagy- egyéniségek munkássága, a fölkaroló mecénási buzgalom.

monstráltak. Több mint ezer dalos, az összkar énekelte Kodály—Berzsenyi A magyarokhoz című remekét, Oberfrank Géza vezényletével az ünnepi koncert fináléjában. A hangverseny egésze: egyedi, felemelő élmény volt; méltó megmutatása annak, hogy a kórus- kultúra életünk része; hogy az éneklés művészete elevevet hatóerő.

Bensőséges ünnepséget iktattak a rendezők a koncertprogramba: Papp Gyula tanácselnök köszöntötte a dalosokat ünnepeken, és a Miniszteri Dicséret kitüntetését adta át a leginkább odaadó munkát végző kórus- tagoknak: Csonka Istvánnak (MÁV Hazánk), Jurka Józsefnek (Démász Erkel), Fehér Andrásnak (Szakszervezetek Általános Munkáskórusa), Kollár Jánosnak (Ipari Szövetkezetek Vegyes Kara), Vass Irénnek (Bartók-kórus), Horváth Verának (Ifjú Zenebarátok), Kós Péternek (Canticum), Mayer Ilonának (Egyetem Énekkar), Tapodi Péternek (SZOTE Parthiscum); Szeged éremmel tüntették ki Erdős János, Szécsi Erkel, Mihálka György, Kalmár Ferencné, Rozgonyi Éva, Joó Ete karnagyokat. A hangverseny után a tanácsházban rendezett fogadáson Szeged-érmet vettek át a kórusokat fenntartó intézmények és szervezetek képviselői: Maklári József, a Kórusok Országos Tanácsának elnöke pedig a tanácsi mecenatúráért mondott köszönetet, s emléklapot és Kodály-érmet adott át Papp Gyulának.

A szombati ünnepen mindennek nyoma volt.

A Szegedi Dalárda létrejöttétől, 1863-tól számítjuk az itteni kórusmozgalom történetét; a 125 éves évfordulóra egész napos, igen sikeres, lélekemelő mozzanatokban gazdag esemény- sorozatot szervezett a városi tanács vb művelődésügyi osztálya; együtt a kórusokat fenntartó intézményekkel, és szervezetekkel. A nap fény- pontja, legjelentősebb eseménye a nagyszínházban megtartott jubileumi dísz- hangverseny volt. Helyünk itt nincs a részletes méltatásra, de egyetérthetünk az ezúttal műsorközli-szövívői szerepet vállalt Lukin Lászlóval: a zeneirodalom remekét a szokatlan „felállásban” is magas színvonalon, élményszerűen tolmácsolták a szegedi kórusok. A gyermekkarok (a Béke utcai is-

A szegedi dalolónap programja este folytatódott: a Pantheonban a tisztelet köszorút helyezték el a kórusok zenekultúránk nagyjainak emlékhelyein, Erkel, Liszt, Bartók, Kodály szobránál. A város terein, udvarain, utcáin felcsendülő éjszakai szerenáddal zárult a szegedi énekkarok ünnepe. S.E.